ЛЯТНА ИСТОРИЯ

роман

Йордан Костурков

ЛЕ-
ТЕ
РА-

Творбата е финансирана от Община Пловдив по Компонент 4 „Произведения на пловдивски писатели и важни за града издания“.

ЛЯТНА ИСТОРИЯ

© Йордан Костурков – автор, 2021 г.
© Соня Станкова – фотография на корицата, 2021 г.
© Издателство „Летера“ – Пловдив, 2021 г.

ISBN 978-619-179-124-8

Първа глава

Аз знаех точно къде се намира къщата и според мен не беше никак трудно да я забележиш. Вярно, че през последните няколко години бяха срутили съборетините покрай нея и така тя нямаше как да не бъде забелязана, но аз винаги съм знаел къде е. Естествено. Последно ме беше питал за нея един писател, който живееше в чужбина и се беше отбил тук по някаква работа. Готвел се да напише роман и точно тази къща му трябвала за романа. Той не беше местен, идвал бе тук вероятно пет-шест пъти, гостувал бе на домакините – квартиранти в къщата. Предполагам, че всъщност е искал да пише за тях, те да са му героите и да им съчини история или сюжет, както се казва, но всичко това да е точно в обстановката на този впечатляващ дом с отминала и вече неясна слава, по-важен може би и от обитателите на дома и от тяхната история. За него, като външен човек.

Не зная в коя епоха или по-точно в кое време е смятал да се развива действието на романа му – този писател по-късно внезапно почина и повече няма как да разбера дали изобщо е започвал романа си, или докъде е стигнал. Това не ме и интересува. Но понеже все пак

бях чел други негови романи и го познавах добре като човек, сигурен съм, че заглавието на романа му щеше да е Фокнърово – „Домът“, *The Mansion*. Той се стремеше да пише такива монументални епоси, но със сюжет по-скоро от Скот Фицджералд.

За разлика от него аз бях за известен период от време не само свързан с този дом, с тази къща, но и бях – за известен период от време – много близък с обитателите.

Ще започна оттам, че като четири-петгодишен – не се изненадвайте от крехката ми възраст и не се настройвайте скептично, защото аз съм много впечатлителен и освен това помня много – имам една направо сенилна памет. Ще ви дам колкото искате примери и доказателства за това по-нататък. А освен това и много обичам да си досъчинявам, удава ми се и изобщо не го правя със зла умисъл, а някак естествено, машинално и спорадично.

Ето, сещам се сега например за една почти анекдотична история с Тодор Климентов, бог да го прости. Един голям наш поет, негов приятел, веднъж му бил казал: „Престани да пиеш като Скот!“. „Аз може да съм скот – отговорил сатирикът, – но съм Скот Фицджералд.“ Дори да не познавате Тодор Климентов, сигурен съм, че името му ви звучи познато. То е, защото неговият приятел, сега в далечна Америка, Кольо Николов, „бащата на инфантилната проза“, кръстил приживе на Климентов една от белетристичните си инфантилни улици. Така се говореше, но не знам откъде го знам писателя, за когото се сещам.

Представа си нямам откъде знам тази история, макар че и тримата познавах като странично лице, като оценка на големия поет, на когото дължа едно призна-

ние – когато веднъж му разказах някаква друга история от времето, когато действително съм бил по-скоро младенец, и той едва не се плесна по челото и ми викна: „Абе ти на колко години си!“.

Та като бях на четири-пет годинки, веднъж отидохме с баща ми и майка ми на курорт – на море. Нито сме имали пари за хотел, нито е имало кой знае колко хотели по онова далечно време. Имаше почивни станции и частни квартири. Не сме били одобрени за почивна станция – одобрението ставаше от профкомитета, ръководството на профсъюза, и затова другата възможност беше частна квартира.

Нашето пътуване премина на два етапа – аз, майка ми и баща ми най-напред пристигнахме с нощния влак в Бургас рано-рано сутринта в часовете, в които в народните закусвални се сервираше шкембе чорба и забравената днес пача. Автогарата беше до гарата, та оттам взехме рейса до Несебър. Нямаше туристически агенции, бюрото за квартири под наем ни посрещна с надпис – „Няма свободни квартири“. Постояхме там малко с два огромни мукавени куфара, докато баща ми не се ядоса.

– Обратно в Бургас! – реши той, колкото и да не бе решителен човек, но в случая се налагаше.

Така и направихме. Върнахме се със същия автобус – автобусите тогава пътуваха доста нарядко, и от гарата взехме влака за Варна.

Вероятно сме ползвали някакви жп билети с намаление, не знам, но се качихме на влака за Варна и Русе и така не се охарчихме кой знае колко – само за автобуса. Имахме си предостатъчно храна в куфарите –

в бакелитни и алуминиеви кутии, също и стъклени буркани, които излизаха на мода – високи, гравирани, с къдрави капачки като капачките на бутилки.

Във Варна, която някога се наричала Сталин, лесно намерихме квартира – Варна беше голям град, това беше и идеята на баща ми.

Още първия-втория ден тръгнахме на плаж, качихме се на параходчето „Емона“, което отиваше до Калиакра, а може би и по-нататък, не знам. Слязохме на един пристан с огромен див плаж, който трябва да се е казвал Узун кум, Дългия пясък, същият, който след 1937 година се превърнал в днешните Златни пясъци.

Нямахме бански, не бяхме подготвени, нямахме представа хората откъде са си вземали, никъде не се продаваха. Сигурно са си ги шиели сами, може да са ги имали в наследство или пък са им ги изпращали от странство. Майка ми, която беше получила в наследство шевна машина „Сингер“, не знаеше как да я използва, а и не умееше да крои. Затова не бяхме се подготвили. По-нататък аз се заех да овладея работата със „Сингера“, напреднах много, научих се да кроя бански гащета от син дочен плат (от док, който винаги беше с този неприятен син цвят, много по-късно се шиеха първите български дънки) с две копчета отстрани. Шил съм и на приятели.

(Тоя „Сингер“, така и остана в мен само като шевна машина, а години по-късно направо се шашнах, когато видях в Англия, в Лондон, лека кола „Сингер“. Това беше друг господин Сингер, не онзи, производителят на шевни машини. Затова че все по-малко хора карат такива по-редки марки, причината е, че в началото на

двадесети век само в Америка има над 500 автомобилни компании. „Сингер“ обаче фактически не е истинска „винтидж кар“, а е в класата на „модерните“.)

За да не се излагаме, баща ми ни подви долните гащета – тогава на мода бяха черни и бели от лека памучна материя или от трико, с по-длъжки крачоли, леко прозрачни, с объл ластик на кръста – отдалече сигурно приличаха на бански. За майка ми нищо не можехме да направим – тогава модата беше на цели вълнени бански – в началото на двадесет и първи век с такива се къпеха местните жителки на Охридското езеро (където Биляна белела платното), затова тя остана само да се пече и да понагазва до над коленете във водата по лятна басмена рокля с големи копчета отпред, като я издърпваше нагоре, доколкото ѝ се струваше прилично.

Тя беше нарекла параходчето „Емона“ – „дърво без корен“, и то впоследствие беше и „ашладисано“ – пренесоха го по шосе до язовир „Кърджали“, където и до днес е атрактивен ресторант, макар че много преди него корабоплаване в „Студен кладенец“ осъществява корабът „Галата“, а в района плават и по-стари параходи като „Евксиноград“ („Арда“), „Чайка“ и водометите „Заря“ и „Невка“.

Седяхме дълго на огромната плажна ивица, където още нямаше и идея да се строят хотели или да се предлагат някакви досадни услуги, но там не се разказваше нищо за пословичните змии, които след това били прочистени от албанските таралежи, които спускали от самолет. Беше така да се каже „диво плажуване“, за разлика от Варна, където на Централния плаж му викаха „морски бани“ и действително те бяха уредени като Со-

фийската централна минерална баня, която сега е нещо като музей, и другите турски бани в страната от ново време – с кабинки, даваха чаршафи и прочее. (Говори се, каза ми по-късно един истински пловдивчанин, че и в Пловдив го правели, в Цар-Симеоновата баня, която вече не съществувала, а вероятно и другаде.)

Никой от нас не можеше да плува, затова само понагазвахме, повечето време само гледахме преминаващите в далечината кораби, а на по-преден план беше маршрутът на други параходчета като нашето, с което пристигнахме (майка ми го нарече „дърво без корен“), които продължаваха на север. Ядохме кюфтета, кашкавал, сирене – от тези, които си носехме, нищо не се продаваше, единствената постройка беше една барака, импровизирана като „морска гара“. И тогава…

Тогава хората нещо се развикаха, разтичаха се. Нямаше много хора, да са били десетина-двадесет, повечето компании. Сигурно са звънели и от телефона на „морската гара“, защото пристигна джипка на мевере, линейка и ние отидохме с баща ми и майка ми да видим отблизо какво става. На пясъка лежеше млад човек, удавен, мъртъв, макар че около него продължаваха да се суетят и да се опитват да го спасят.

Малко след това пристигна параходчето, връщаше се от Балчик, Каварна, Калиакра, може и от по-далеч – Шабла? Ние се качихме на дървото без корен и тогава майка ми ни каза, че познала удавения. Тя работеше на главната улица в нашия град и по тази причина познаваше кого ли не, в подробности, с клюки и всичко.

Бил млад лекар от известна фамилия, музикант любител, така го описа тя, най-добрият сред лекарите,

както и най-добрият лекар сред музикантите.

И ето сега връзката – той бе живял точно във въпросния дом, с който започнахме по-горе. С него щях и да завърша – но за това по-късно.

Близо тридесет години по-късно аз разказах с много повече подробности, живо и интересно тази история за удавения лекар музикант, дори не помня по какъв повод, макар че вие знаете как става – нещо те подсеща за нещо, а то за нещо си друго. Разказах я на тази, която бих нарекъл „малката стопанка на големия дом“ – ако трябва да се намеси и Джек Лондон, на Маргарита, обитателката квартирантка на забележителната къща, в която наистина можеше да се разиграе не само един роман, а цял епос.

– Не може да бъде! – възкликна тя. – Никой не помни всичко това. Само аз съм го слушала още толкова отдавна. От майка ми. Това е бил брат ми...

– Е, няма как… – прекъснах я аз.

– Аз съм се родила много години след него, от друга майка, но от един и същи баща. Това е брат ми.

После се сети:

– Имаме снимки. Ще ти ги покажа…

– Не съм сигурен дали ще го позная. Тогава съм бил на пет години, пък и го видях през краката на групата, която го беше заобиколила. За съвсем кратко. За пръв път виждах удавен човек. И изобщо умрял.

– Снимките са при майка ми, още утре ще ѝ кажа. Може да иска да говори с теб.

– Толкова години по-късно?

– Няма значение. За нас той не е умирал. Дори не знам подробностите как, кога и къде са го погребали.

Тя ги знае, но за пръв път – и точно след толкова години, ще види човек, който е бил там.

Аз бях минал за малко да разбера дали остава уговорката да ходим на минералния плаж на следващия ден. Сега обаче се бяхме отплеснали в друга посока и ми беше неудобно да питам.

– Къде е Андрей?

– Къде е? И аз бих искала да знам. Излезе, предложи да купи нещо за вкъщи, омръзнало му цял ден да седи вътре, искал малко на въздух.

– Той утре какво ще прави?

– Имал много работа. Възложили му някаква халтура. Сценарий за празник. Знаеш, че сме притеснени за пари и той приема.

– Мога да ти дам назаем.

– Нека утре говорим по този въпрос. Кога ще дойдеш?

– Когато ми кажеш…

– Сутринта ще идва Мартина, малко по женски да се видим. Макар че и Андрей ще е с нея. Да се видят с Пламен. Обещал му е някаква работа през септември, но трябва да се дипломира. И пак всичко опира до пари, защото не може да се готви по цял ден за изпити. А ако не се готви, как да ги вземе… Ще видим какво ще каже Андрей.

– Ами тогава да дойда по обяд. Преди дванадесет?

– Добре, както решиш. Сега трябва да оправям дрехите на момичето и моите. Андрей сам се оправя. Уж… Ако си дойде насвиркан, ще му връча всичко да го изпере.

Имаха ръчна пералня и съм го заварвал да върти с часове ръчката на механичния уред. Баща му я беше

направил, беше сръчен човек, още поработваше и рядко им идваше на гости.

Поколебах се.

– Донесох на Марина… – И извадих от чантата си огромен тоблерон „джъмбо бар", четири и половина килограма.

– Какво е това!

– Попадна ми и реших, че ще я зарадвам с подаръка.

– И мен зарадва, нямах представа, че съществува такова нещо.

– Ами подарък за цялото семейство.

– Като няма хляб… *Qu'ils mangent de la brioche!* – както казала Мария-Антоанета.

– Всъщност така пише Русо в „Изповедите" си, пълни с лъжи. И не е пасти, защото „бриош" също е вид хляб, доста фин, на вкус като козунак малко. Самият Русо бил откраднал малко вино и му се искало да има *бриош* за мезе. Кралицата е била дете едва на девет години тогава и не е неестествено, че е могла да каже нещо подобно. Изобщо…

Когато излязох навън, в дворчето, се загледах в далечния му край и си помислих колко удобно ще е там да се паркира лека кола. Разбира се, те скоро нямаше да имат пари да си позволят нещо такова, но мястото наистина беше много удобно, закътано, един природен гараж.

И онзи ден, подсещайки се за всичко това, когато пак минах покрай това, което беше останало от дома, се загледах и видях в храстите, закътан, не, ами скрит, автомобил, сраснал се сякаш с дворчето. В този момент слънцето изгря и лъсна емблемата на колата – катастрофирала може би, така или иначе занемарена, роувър, мо-

дел *P5B coupe*. Ако някой я постегнеше, можеше да вземе над 40 бона в паунди! За съжаление, заради провала на роувър маестро, който всъщност беше остин маестро и който и днес не струва и 2000 паунда, в България имаше предубеждения към марката. Кой знае, може остин да е причината всъщност, защото, като изключим тяхната „Принцеса", повечето им модели са евтинки и гадни.

Цяло съкровище така или иначе се криеше в дворчето на къщата, но мен това вече никак не ме интересуваше. Историята на къщата за мен беше свършила, животът там бе приключил. Единствената ценност, която можех да понеса, защото можех да ѝ се любувам скрито в мислите си, да си играя с вариантите и възможностите – беше възможността днес, от днешна гледна точка, да преправя историята както аз си искам, това наистина представляваше голяма ценност.

Беше самото начало на лятото, почти цял месец преди истинското астрономическо начало, беше краят на май, пролетта губеше свежестта си, сутрин още отрано се стопляше, но не беше горещо, нетърпимо горещо – приятно ранно лято, изпълнено с предчувствия за щастливи мигове.

Тази кола, скрита в дворчето, определено ми напомняше за нещо – нещо, което се беше случило? Или което предстоеше да се случи? Роувърът беше така невинно син на цвят, син като утринното небе, и зад цялата тази яснота и чистота – можеше ли да се крие загадка, мистерия? Със сигурност си спомнях нещо, спомнях си смърт – толкова неуместна, не беше нещо, на което съм бил свидетел все пак, беше нещо, което са ми разказвали… Дали бе така? Защо можех да помня толкова много… „Абе ти

на колко години си?“ – не можех да забравя въпроса на големия поет, когато му разказах как бях свидетел на милиционерска акция в „Бамбука“ – проверяваха паспортите и ако в паспорта ти нямаше печат от месторабота, те прибираха, защото си тунеядец. На проститутките не им се признаваше месторабота, нито трудов стаж съответно, нито на незаконните улични търговци на западни вносни стоки – цигари, часовници, химикалки, запалки, знам ли? Зози и суинги, казваха, че милицията ги откарвала направо в Белене. *Джип-джип-джип-джип джипси бенд, курортен пансион. С джипката на мевере – право в Белене*. Звучеше само екстравагантно, повече никой не ти обясняваше. Народът като цяло не обичаше зозите. Нито кокоините. Джаз. И джаза не обичаше. А може би вече беше буги-вуги. А може би се сменяше стилът: *Стига вече буги, стига вече буги, дайте малко рокендрол*. Суинги, които изпълняват суинг. А преди това на бара видях моя бъдещ приятел, големия поет, а и го разпознах – не знам откъде, с кадифено тъмно сако, повторих си популярен цитат от него и си мислех, че и всички останали там това си повтарят.

А може би бях чел всичко това, защото наистина, когато започнах някога, едва тогава, много четях, всичко, каквато книга ми паднеше, прочитах я, даже съжалявах понякога за загубеното време, по-добре беше да чета системно, след като не ги бях чел, когато е трябвало, най-важните, задължителните книги – големите наративи, метанаративите и може би просто бях чел за катастрофата с роувъра и за жената убийца.

Втора глава

Минах през единствения в нашия град магазин за луксозни храни още към десет и напълних две найлонови торбички. Горе-долу знаех кой какво обича, но главно купувах това, което на мен ми харесваше, защото знаех, че за тях е без значение, нищо не можеха да си позволят: вносни цигари, френски сирена, бяло вино – българско, от специална изба, тумбеста бутилка от два литра, три консервени кутии раци, сардини и буркан-че аншоа, аспержи в буркан, оригинален чипс, кашу в консерва, маслини, все от този род. Никога не вземах нещо, което изискваше допълнително приготвяне, варене, печене, пържене. Този път не взех и шоколад, сигурно още имаха от тоблерона. В магазина нямаше южни плодове, но минах и през пазарчето и взех килограм – килограм и нещо едри череши. Пръснах доста пари, но аз съм си такъв – на мен лично никакви пари не са ми нужни и като искам да зарадвам някого, правя го – Маргарита, Марина, Андрей…

Пристигнах преди дванадесет, както смятах, че е подходящо, но у тях вече имаше гости – приятелско семейство, професор от софийски университет и съпругата му Мартина, която работеше в местното радио. Аз

се познавах по-бегло с тях, но ги бяхме обсъждали, а вероятно и те мен.

Играеха – двете жени. Както разбрах, на „Шегите на Амура“. Двамата мъже нещо си говореха, пушеха. Професорът, Пламен, беше доста по-възрастен от Андрей и нямах представа откога се познават. Мисля, че първо се бяха запознали жените, а Пламен – истински ценител на женската красота, само се преструваше, че флиртува.

– Остави ги на плота на мивката. Сега ще стана да видя какво носиш – забеляза ме с периферното си зрение Маргарита. – Снощи разказах на Андрей, че си познавал брат ми – добави тя.

– Мишо ли? – полюбопитства Мартина.

– Не, не, ти не знаеш. Моя природен брат, който е починал, преди аз да се родя.

– Странно, това не го видях в хороскопа ти…

– Друг път ще ти разкажа…

– Младият господин може да ми разкаже пред теб – усмихна ми се Мартина. – Чудно е все пак как той го е познавал.

– Той има способността да помни неща, които са се случили още преди да се роди – пошегува се Маргарита. – Искаш ли да се включиш при нас. Играем на „Шегите на Амура“.

– Само двете ли?

– Пламен и Андрей също, но само пасивно, отдалече.

– Добре, но преди това ще извадя храната – предложих аз и добавих: – Има и нещо за пиене.

Отворих раците, сардините и бурканчето с аншоа, аспержите, нарязах рокфор, камамбер и бри, наредих ги заедно с маслините в две големи плоски чинии, след

това пренесох водни чаши – май нямаха винени, поне не видях, виното, което още бе добре изстудено, цигарите, чипса. Занесох ги в тясното холче.

– Остави някъде чипса, защото Марина още спи – нареди ми Маргарита с цигара в уста. – Като стане, ще отидем на басейна.

Не ми беше много удобно да се присламчвам към професора и Андрей, не ми се искаше да флиртувам с Мартина, която направо копнееше да го прави и да ме нарича „младия господин".

Професорът също ме наричаше „младия господин", и то с някаква блага, но и закачлива усмивка. Той си беше купил нова лека кола и обясняваше на Андрей какво му се случвало по пътищата на родината. Андрей, който беше последният човек, който се интересува от коли, от своя страна се опитваше да подпитва професора за философи и теории, за които явно нещо бе подочул: „Какво мислиш за Гастон Башлар? А вярно ли е, че Морис Бланшо…?"

– Е, да – със същата иронична и същевременно блага усмивка разясняваше професорът, – младите колеги днес предимно с това се занимават, епистемология, реторическата природа на езика… Защото Бланшо е странна птица все пак… Аз лично днес изследвам предимно Лукач, Грамши, Кроче, Лабриола…

– Не ги познавам… добре – призна си Андрей и аз му съчувствах. – А как е днес немската школа?

– Писал съм и за Гадамер, и за Хайдегер, Гадамер даже съм го слушал – беше дошъл в Лайпциг.

Не само му съчувствах – съжалих го. Слава богу, от мен никой не очакваше да се занимавам с такива инте-

лектуални проблеми. Бях нещо като момче за всичко, доверен приятел. И не знаех как се играят „Шегите на Амура“, но и нямах желание да се науча. Така останах раздвоен между картезианството и играта.

– Зюмбюл: *Мога ли да се надявам*?

– Бръшлян: *Отде да зная*?

– Минзухар: *Мечти, мечти, де е вашата сладост*…

– Върбинка: *Веч нямам вяра в любовта*.

– Здравец: *Сърцето на жената е театър – мнозина влизат, любуват се и не след много си излизат*.

– Мимоза: *Ах, пардон*…

Всъщност играеха само Мартина и Маргарита, като се преструваха, че са включили и мъжете, младия господин моя милост също, види се. В интерес на истината се смущавах, защото не знаех какво да правя, но също така и защото всъщност съм доста притеснителен. Аз съм човек на делата, може да се каже, че от майтап не разбирам. Маргарита искаше да ги заведа на басейна, нея и момиченцето, но сега ми се налагаше да взема участие в… как биха казали те? В една *шарада*. Вероятно имаше по-точна дума, но знаех, че двете семейства и друг път обичаха да се представят като последни останки на едно традиционно светско общество, на един бомонд, на един хайлайф – да си играят така на салонни игри. Понякога дори Мартина им намираше стари дрехи от нафталина на годините – риза с остра яка, с маншет и копчета, черна филцова шапка, без значение мъжка или женска, воалетка…

Върнах се при мивката и приседнах там, като се преструвах, че не чувам закачките: „Иглика: *Напразен блян, нали*?“, „Омайниче: *Защо сте мълчалив*?“…

Апартаментът беше като куклен дом: от входната врата на първия етаж се влизаше в тясно коридорче, от него – в холчето, където те сега седяха, отсам беше кухнята – мивка за съдове, за сутрешен тоалет, за всичко, котлон и малък хладилник отстрани. До мивката тясна врата, преградена с памучна завеса, водеше в общата спалня на Андрей и Маргарита, в която спеше и детето.

В този момент завесата се отметна и Марина се появи, усмихна ми се.

– Наспа ли се?

– Наспах се, Чопър… – обичаше да ме дразни Марина. Беше на четири години и половина, дребничка и наистина остроумна. И аз понякога ѝ виках Яки. Уйдисвах ѝ на акъла, както се казва.

– Това... нали са за мен? – взе тя единия пакет чипс и го разкъса. – Отдавна се събудих и ви слушах да си говорите глупости.

– Възрастните само това правят – съгласих се аз.

– Не всички… Например ти.

– Какво аз?

– Ти си друг.

Странно ми беше да ме анализира това дете, още повече че често ми се струваше, че дори не ме и забелязва. Единственият човек, на когото тя държеше, според мен беше баща ѝ. Докато майка ѝ беше за нея просто една даденост, една даже придаденост. Към нейния малък живот. Бях чул някъде мъдростта, че децата са наши деца само докато са малки, след това те стават други хора.

– Ще ходим ли на басейна?

– Разбира се, времето е само за басейн.

– С колата? – изговори думата с мързеливо „л“.

– С коуата – изимитирах я аз.

Маргарита откъм холчето махна с ръка и се усмихна. Нямах представа кога бяха дошли гостите, но те някак се съобразиха и се застягаха да си вървят. Андрей набързо смени ризата си и лекия памучен панталон с дънки и каза, че също ще излезе.

Доста скоро останахме сами с Марина и Маргарита. Марина беше готова, облечена и сега дойде ред на Маргарита. Тримата излязохме на улицата, в пресечката беше колата ми.

Плувният басейн се намираше в самия център на градчето, в двора на единствения свестен хотел, така че само след десетина минути вече слязохме, аз платих билетите и се настанихме на шезлонгите под фирмен чадър на „Кампари“. Маргарита беше с дълга плажна рокля с цип, свали го и остана по вишневочервени бикини. Кожата ѝ беше смугла, едва ли можеше да приеме повече загар. Проследиха я десетки погледи, а покрай нея и мен. Кои бяхме ние? Какво правехме тук?

Причина за всичко това, естествено, беше самата Маргарита, рядко красива, изящна, елегантна. Стори ми се, че дори детето разбираше какво става. То също се съблече по бански костюм, но не искаше да сяда, а бързо се отправи към детския басейн. Аз я последвах, за да проверя колко е дълбоко, колко е безопасно. Детският басейн беше само на пет-шест метра от нас и лесно щяхме да я наблюдаваме.

– Да отида ли до бара да ти взема нещо? – попитах Маргарита, но тя ме спря.

– После, когато Марина поиска. Дай ми книгата!

– Какво? – не разбрах.

– Книгата. Мушнах я в твоя сак.

– А аз какво да правя?

– Ами, ако ти се плува, влез в басейна. Аз още не искам.

Маргарита взе книгата, намери докъде е стигнала, но не се зачете, отпусна ръка, пъхнала пръст между страниците вместо разделител. Нямах представа коя беше книгата, защото я беше облякла с кожена подвързия. Седнах на тревата, запазих другия шезлонг за Марина и оставих там нейната плажна чанта.

– Защо Мартина искаше да играя тази игра?

– Ясно защо. Искаше да те дразни. Това е нейният начин да флиртува. Ти харесваш ли я?

Дипломатично отговорих:

– Ами, тя не е моят тип.

Маргарита се засмя звънко:

– Един джентълмен никога не пита, една дама никога не казва.

– Това е някаква английска поговорка, аз не я разбирам добре.

– Аз също – отговори тя през смях. – Но не знам защо се сетих за нея. – След което отвори книгата си.

Аз не носех книга и честно казано, много не си падам по романи, по поезии. Обичам да чета шпионски трилъри и като започна един, не спирам, докато не стигна до края. Затова и нямах плажна книга. Вместо това извадих смачкан стар вестник и се зачетох в обявите за автомобили и резервни части.

Само няколко минути по-късно попаднах на обявата – продаваха роувър, модел *P5B coupe*! Не беше оба-